

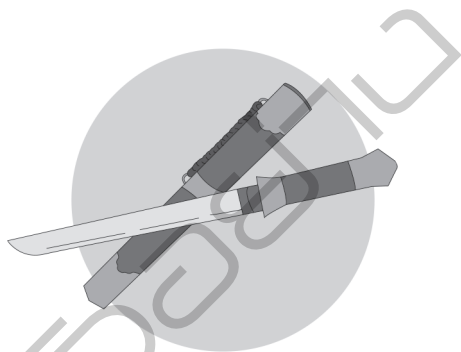

หลักหนี
ความตาย
ของ

มโนทัศน์

木芳河

PLogytic เขียน
mocon 漠咳咳 มาว

หลักหน้ความตายของมู่ฟางเหอ 3

Copyright

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

เรื่องราวการหลีกหนีความตายของมู่ฟางเหอดำเนินมาถึงเล่มที่สามซึ่งเป็นเล่มสุดท้ายกันแล้วค่ะ โดยในเล่มนี้มู่ฟางเหอและคนอื่นๆ ได้เดินทางทำลายแผนการของเงินหลิ่งผิง ช่วยสองแคว้นให้รอดพ้นหายนะและเลี้ยงให้ตนเองไม่ต้องพบเจอกับความตายได้สำเร็จ ทุกอย่างเริ่มเข้าที่เข้าทาง ในที่สุดคนชั่วร้ายก็พ่ายแพ้และต้องชดใช้กรรมที่ก่อไว้ ดูเหมือนว่าจะไม่มีอะไรที่น่าห่วงอีกแล้ว

เมื่อทุกอย่างราบรื่นไร้ขโมยในร่างมู่ฟางเหอมีความสุขยิ่งพลอยให้มู่ฟางเหอคนเก่าอึดเฒ่าใจไปด้วย ทว่าความวุ่นวายกลับไม่จบลงเพียงเท่านี้ เมื่อวิญญาณมู่ฟางเหอที่หมดหวังก็มีเส้นทางที่ต้องเดิน และเส้นทางนั้นอาจทำให้เขาทั้งคู่ต้องแยกจากกันไปตลอดกาล นอกจากนี้ยังมีความลับเรื่องชาติกำเนิดอันน่าตื่นตะลึงของคนรักอย่างหวงเสวียนหลินที่กำลังจะถูกเปิดเผย...

อุตสาห์หลีกหนีความตายมาได้ แต่พวกเขาจะหลีกหนีโชคชะตาที่เล่นตลกนี้ได้อย่างไร ร่วมก้าวไปสู่วิถีของเรื่องราวทั้งหมดกับพวกเขาได้เพียงพลิกหน้ากระดาษถัดไป ซึ่งน่าประทับใจจนถึงจบตอนพิเศษเลยทีเดียวนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

הרשמה

แนะนำตัวละคร

- * ผู้หลงใหล
ฮ่องเต้แห่งแคว้นเยว่ บิดาของผู้จิ้นเค่อและเป็นบิดาบุญธรรมของหวงเสวียนหลิน ปกครองบ้านเมืองอย่างมีคุณธรรม เป็นคนอารมณ์ดีและรักครอบครัว
- * ไป่หลัน
ฮองเฮาแห่งแคว้นเยว่ มารดาแท้ๆ ของผู้จิ้นเค่อและเป็นมารดาบุญธรรมของหวงเสวียนหลิน เป็นสตรีที่ฉลาด สายตากว้างไกล ไม่สนเรื่องการแก่งแย่งชิงดีของเหล่าสนม
- * หลี่ซางกวน
บิดาของหลี่ซิงฮวา แม่ทัพประจิมแห่งแคว้นหยางเป็นขุนนางมากความสามารถ เชี่ยวชาญการสู้รบด้วยนิสัยตรงไปตรงมาทำให้ไม่เป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้เท่าไรนัก
- * จิ้งหนานเหอ
บิดาของจิ้งเหมยลี่ แม่ทัพบูรพาแห่งแคว้นหยางสร้างความชอบทำให้เป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้ เป็นคู่แข่งของหลี่ซางกวน มีนิสัยเจ้าเล่ห์กลลอก
- * เงินปึงหวง
ฮ่องเต้แห่งแคว้นหยาง บิดาของเงินหลิงเฟยและเงินหลิงเฟิง ปกครองบ้านเมืองโดยมีไทเฮาเป็นผู้ชี้แนะอยู่เบื้องหลัง ชอบสิ่งหรูหราอลังการ และมักใช้เงินทองอย่างฟุ่มเฟือย

เนื้อหาที่มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง
การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
การบังคับหรือโน้มน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ
ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

63

หลักฐานเท็จจริงกับการหลบหนี

ขอเถิด...ค่อยเกี่ยวกันทีหลังได้หรือไม่

มู่ฟางเหอหนึ่งห้อยขาบนกิ่งไม้ใหญ่ เพ่งมองชายหนุ่มที่เอาดาบจี้คอคนร้าย เล่นหูเล่นตาฟันคำหวานกับเด็กสาว กว่าหนานเจี้ยนจะถูกมัดมือมัดเท้า และถูกปิดปากด้วยก้อนหินะทั่งก้อน บั้นท้ายมู่ฟางเหอก็เริ่มเปียกแฉะ เขานั่งทับหินะนานจนหนาวถึงกระดูก

ขอบคุณสวรรค์ที่ชายผู้นี้มาทันเวลา ไม่อยากนึกถึงกรณีที่ผ่านมาที่เขาพลาดทำให้คนร้ายคนใดคนหนึ่ง แล้วถูกปาดคอทิ้งเพราะไม่มีผลอะไรกับการลักพาตัวไทเฮาและหนานเจี้ยนก็หาได้สนใจฐานะเขามากนัก

ได้ยินเสียงไทเฮาถามชายผู้นั้นว่ามาที่นี่ได้อย่างไร เหตุใดจึงตามหาร่องรอยพวกนางเจอ โดยอัศวินขี่ม้าขาวกระแทกเส้นเท้าลงกลางหลังหนานเจี้ยนก่อนจะส่งยิ้มตอบคำถามไทเฮา

มู่ฟางเหอรู้คำตอบโดยไม่ต้องเสียหู่ฟง ประการแรก...ชายผู้นี้มีทักษะอันน่าทึ่ง ตามรอยได้ยอดเยี่ยม ผ่านการฝึกฝนมาตั้งแต่เยาว์วัยจนชำนาญ สามารถชมขวัญศัตรูตรงหน้าได้อย่างง่ายดาย แค่ว่ารอยตามพวกเขามาถึงที่นี้และกำจัดคนของหนานเจี้ยนจนราบคาบถือว่าเล็กน้อยสำหรับคนผู้นี้

ประการที่สอง ตลอดหลายวันที่ผ่านมา นับตั้งแต่เล่นละครตบตาคนทั้งวัง ชายผู้นี้ก็อยู่กับพวกเขามาตลอด แอบส่งข่าวและสิ่งของยามจำเป็น คอยสอดส่องดูแลความปลอดภัยรอบกาย คาดว่าตอนเกิดเหตุบุกรุกตำหนักไทเฮา

ชายผู้นี้ก็ตามร่องรอยพวกเขาไปถึงสถานที่หลบภัย

ระยะเวลาอาจคลาดเคลื่อนไปบ้าง พวกเขาถูกห่านเจี้ยนจับตัวได้สำเร็จ แต่ท้ายที่สุดผู้ช่วยเหลือก็ตามมาทัน และทันเห็นฉากต่อสู้ของมู่ฟางเหอกับคนร้าย นอกจากสีหน้าชื่นชมแล้ว มู่ฟางเหอยังไม่โดนอีกฝ่ายดูหมิ่นทุกที

ในที่สุดอัศวินขี่ม้าขาวก็หันมาสนใจเขา อ้าแขนรอรับอยู่ด้านล่าง มู่ฟางเหอกระตือรือร้นที่จะกระโดดลงสู่อ้อมแขนอีกฝ่าย ทว่าเสียงก๊อบกั่มที่มู่ฟางเหอเรียกความสนใจคนทั้งหมดในพริบตา หลี่ชิงฮว้ายกดาบขึ้นปกป้องไทเฮา ชายหนุ่มก็เอื้อมมือจับดาบที่เอวเพื่อเตรียมพร้อม

"ฮือ!"

"นั่นมัน..." มู่ฟางเหอขี้ตาเพ่งมองอาชาศึกสีดำที่ควบใกล้เข้ามา "เสียเวทย์!"

เสียงร้องเล็กๆ แสนดีใจของเขาดังถึงหูใครบางคน นัยน์ตาสีดำหลังหน้ากากสีเงินเหลือบมองที่มาของเสียง ก็เห็นเงาใครคนหนึ่งถวิลหาบนต้นไม้ร่างบอบบางของพระชายาตัวน้อยโบกไม้โบกมือทักทาย

"พบไทเฮาแล้ว!" ทหารร้องบอก คนที่เหลือต่างร้องยินดีก็ก้อง

หวงเสวียนหลินลงจากหลังม้า ก้าวมายืนใต้ต้นไม้ที่เด็กหนุ่มอยู่ ผลักไสชายในเครื่องแบบให้พ้นทาง แล้วเป็นคนกางแขนรอรับมู่ฟางเหอแทน

"ใครพาเจ้าขึ้นไปบนนั้น"

"คนข้างๆ ท่าน" มู่ฟางเหอยิ้มแผ่ว กระโดดเข้าสู่อ้อมแขนคนรัก แขนของหวงเสวียนหลินทรงพลังมาก สามารถรับน้ำหนักมู่ฟางเหอได้อย่างง่ายดาย

"คนข้างๆ ข้า..." หวงเสวียนหลินเหล่มองคนข้างๆ แวดตาแฝงคำพูดมากมายจนคนถูกมองรู้สึกได้

ก่อนหวงเสวียนหลินจะกล่าวขอบคุณและแอบตำหนิ อัศวินขี่ม้าขาวของมู่ฟางเหอก็เร็นกายหายไปใเงามืดใต้ต้นไม้ หลบซ่อนจากสายตากองกำลังทหารเบื้องหลัง

"เขาทำเพื่อความปลอดภัยของข้า ท่านอย่าเคืองเขาเลย" มู่ฟางเหอออกหน้ารับแทนคนผู้นั้น เอนศีรษะอิงขบพลางอดอ้อนชายหนุ่ม

ใช่...เขาไม่ควรตำหนิวิธีการของผู้มีพระคุณ หวงเสวียนหลินเลิกสนใจ

บุรุษผู้คิดจะมาก็มา คิดจะไปที่ไหนก่อนอุ้มเด็กหนุ่มด้วยแขนข้างเดียว เดินมาหยุดพิจารณาหนานเจียนที่ทั้งตัวถูกมัดด้วยเชือกเหมือนเนื้อชิ้นใหญ่ที่กำลังจะถูกนำไปเสียบไม่ว่าอย่างไร

"ไทเฮาเพคะ เสด็จกลับขึ้นรถม้าก่อนเถอะเพคะ" หลี่ชิงฮวาประคองหญิงชรา ทหารสองสามนายจัดการคุมม้าที่ลากรถ พวกเขาจะใช้มันพาไทเฮา กลับเมืองหลวง ด้วยอย่างไรรถม้าก็กั้นลมหนาวได้ดีกว่านั่งบนหลังม้า

ทหารจำนวนหนึ่งแยกไปจัดการศพคนร้ายในป่า สำนวณข้าวของที่พวกมันพกติดตัว เพื่อหาหลักฐานจำเป็นที่จะนำไปใช้ประกอบการไต่สวนในภายหลัง

"ใครอยู่เบื้องหลังเจ้า" ประโยคแรกก็เข้าเรื่องทันควัน หวงเสวียนหลินไม่คิดเสียเวลานานกว่านี้

หนานเจียนพนั้หิมะออกมา ล้นด้านขาแทบขยับไม่ได้ ความเย็นที่ฟันและเหงือกลามไปทั่วทำให้หันไปทั้งตัว "ชะ...ข้าไม่พูดอะไรทั้งนั้น!"

"เงินหลังเผิง"

หนานเจียนชะงัก "ว่าอย่างไรนะ"

"เงินหลังเผิงจ้างเจ้าให้ลักพาตัวไทเฮา พาพระองค์ไปแคว้นเยว่ ให้เป็นตัวประกันจนกว่าคนของฮ่องเต้จะไปถึง แล้วค่อยลงมือปลงพระชนม์ไทเฮา ต่อหน้าพวกเขา ข้าพูดถูกต้องหรือไม่"

หนานเจียนตกตะลึง ชายผู้รู้แผนการพวกเขาได้อย่างไร? รู้กระทั่งว่าใครอยู่เบื้องหลังเรื่องทั้งหมด ไม่มีทางที่แผนจะรั่วไหล ต้องมีหนอนบ่อนไส้ในกลุ่ม หรือเงินหลังเผิงก็เก็บความลับไม่อยู่ หนานเจียนทำงานพวกนี้มาหลายปี เขาไม่เคยผิดพลาดสักครั้ง ฉะนั้นความผิดจึงควรตกไปอยู่ที่เงินหลังเผิง!

"เจ้าต้องสารภาพทั้งหมดต่อพระพักตร์ฮ่องเต้ พาตัวไป"

"ไม่! อย่าคิดว่าบังคับข้าได้ ข้าจะไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว"

หลี่ชิงฮวาเลิกคิ้ว "โอ้ เราจะได้รู้กัน รอให้เจ้าเห็นวิหิตรมานคนของเรา ก่อนเกิด"

"โชคดีนะ" มู่ฟางเหอว่า ส่งยิ้มให้กำลังใจหนานเจียนที่หน้าซีดเผือด

จัดการศพใช้เวลาไม่นาน พวกเขาพร้อมเดินทางกลับเมืองหลวงแล้ว

มูฟวี่เทอคล่องแขนกอดรอบคอ ตัวลอยหือโปมาตามการเคลื่อนไหวของ คนอุ้ม ก่อนสังเกตเห็นก้อนขนสีดำบนหัวเสียวเพย ดวงตาสีอำพันเปล่งประกาย สื่อความรู้สึกปีติยินดีเมื่อพบเด็กหนุ่ม

"เมี้ยว!"

"เสียวมี? เจ้าก็มาด้วยหรือ"

เจ้าก้อนขนกระโดดมาหาเขา "เมี้ยว"

"มันเป็นห่วงเจ้า" หวงเสวียนหลินอุ้มทั้งคนทั้งแมวขึ้นหลังม้า ก่อนเหวี่ยงตัว ขึ้นด้านหลัง "เมื่อกลับไปแล้วข้าจะให้หมอตระจกการพวกเจ้าทั้งคู่"

"ข้าไม่ได้บาดเจ็บเสียหน่อย ข้าจัดการคนร้ายได้ด้วย!" มูฟวี่เทอเริ่ม เล่าวีรกรรมตนเอง ใ้อวดความสามารถที่ซุกซ่อนของตน

ตลอดการเดินทางกลับเมืองหลวง หานเจี้ยนผู้นำสงสารโดนมัดกับม้ายามม้าวังผ่านสิ่งใด ร่างกายเขาก็ครูดไปกับสิ่งนั้นจนเป็นแผลเหวอะหวะ ร้องโอดครวญน่าเวทนา แต่หาได้รับความสนใจจากใคร ผู้กระทำผิดใหญ่หลวงสมควรได้รับโทษทัณฑ์แล้ว

"มีอีกกลุ่มรั้งรออยู่ในที่กบดานอีกแห่ง องค์ชายสามมุ่งหน้าไปทางนั้น เราอาจได้ตัวคนมาเพิ่ม ถ้าพึ่งแค่หานเจี้ยนคงไม่ยอมปริปากแน่"

"ต่อให้เขาปริปากพูดจริงๆ แต่เงินหลังเผิงจะยอมรับง่าย ๆ หรือ เขาเจ้าเล่ห์กว่าที่เราคิดอีก" มูฟวี่เทอถาม "เว้นเสียแต่ว่าจะมีจดหมายว่าจ้างที่ลงนามโดยเขา"

"จดหมายว่าจ้างจะไม่ลงนามจริงของผู้จ้าง ปกติมักจะใช้นามแฝง" หวงเสวียนหลินจุมพิตขมับเขา เอ่ยกระซิบข้างหู "ในอกเสื้อมีจดหมาย เจ้าล้วงออกมาดูสิ"

"กินเต้าหู้ข้าอีกแล้ว" เขาต่อว่าแต่ก็ล้วงมือไปในอกเสื้อ นำจดหมายที่พับครึ่งออกมากางอ่าน "จดหมายนี้ของใคร หานเจี้ยนไม่มีทางพกมันติดตัวด้วยแน่ หากถูกจับได้มันจะเป็นหลักฐานชั้นดี"

"ของเงินหลังเผิง"

"พบมันที่ใด"

"ข้าเข้าไปสำรวจห้องเขาเล็กน้อยในช่วงที่มีการไต่สวนของสกุลจึงได้เพียงเขามีช่องลับ ในนั้นมีของเล่นมากมายทีเดียว"

"ไม่มีใครเห็นท่านหรือ" อย่างองค์รัชหรือทหารในสังกัดเงินหลังเผิงของสำคัญเก็บในตำหนัก แต่คนกลับเข้าออกง่ายเพียงนี้ ทหารคงมีฝีมืออ่อนเกินไปกระมัง

"พระสวามีเจ้าเก่ง ใครคนใดจะสังเกตเห็น"

"..."

อวดตนเองไม่พอ ยังยกยอสถานะพระสวามีอย่างหน้าไม่อาย เกรงใจทหารนายอื่นที่เข้ามาตามหลังหน้อยเถิด คนพวกนั้นแสรังทำหูหนวกจนหูจะหนวกจริงๆ อยู่แล้ว

"ท่านหยิบมันมาด้วย แล้วเราจะจับเขาอย่างไร เงินหลังเผิงชอบโยนความผิดให้คนไปทั่ว ถ้าเราเอาจดหมายนี้ยื่นต่อฮ่องเต้ เขาต้องอ้างว่าเราปลอมมันขึ้นมาเองแน่"

"เราจะนำจดหมายฉบับนี้กราบทูลฮ่องเต้ พระองค์ทรงประสงค์สิ่งยืนยันความผิดของโอรส ท่านที่ที่ท่านเจี้ยนสวภาพและเอ่ยถึงจดหมาย เงินหลังเผิงต้องหาทางทำลายมันแน่ เราจะจับเขาในจังหวะนั้น"

มู่ฟางเหอคิดตาม "เราจะทำลายมันอย่างไร ในเมื่อจดหมายอยู่ที่ท่าน"

"จดหมายปลอม" ชายหนุ่มตอบ "ข้าสลับจดหมายฉบับปลอมแทนฉบับจริงในช่องลับ เขาจะรีบไปทำลายมันโดยไม่ทันตรวจสอบให้ละเอียด"

"จากนั้นเราก็จับเขา?"

หวงเสวียนหลินยิ้ม ให้รางวัลคนเก่งด้วยจูบหนักๆ ที่แก้ม "สมกับเป็นพระชายาข้า"

มู่ฟางเหอยึดอกรับคำชม ก่อนเอนหลังฟังอีกฝ่ายจับพัสสายตาชั่วคราว คืบนี้ใช้พลังงานไปมาก ระหว่างนี้เขาควรพักผ่อนเก็บแรงไว้สู้กับเงินหลังเผิงในภายภาคหน้า

เงินหลังเผิงรับมือยากเพียงใด...อาจไม่ยาก แค่ติดจะน่ารำคาญ

สักหน่อย

โง่โง่สวนถูกกลับมาใช้งานอีกครั้งหลังจบคดีสกุลจิ้ง เงินหลังเพยกลับมาสมทบทุนการณ เขาไม่รอช้าเปิดประเด็นคดีลักพาตัวไทเฮา นำตัวคนร้ายที่ตนพบเจออย่างแหล่งกบดานเข้ามา รวมถึงหานเจี้ยนที่หวงเสียนหลินพากลับมาเมื่อรุ่งสาง

หานเจี้ยนผ่านการสอบปากคำในคุกใต้ดินของจวนเงินหลังเพยมาแล้ว สภาพเขาห่างไกลจากชายฉกรรจ์ที่เคยมั่นใจและยึดมั่นในฝีมือความสามารถ ตนเอง บัดนี้กลายเป็นเพียงชายฉกรรจ์ที่พูดจาติดอ่าง เนื้อหนังบอบช้ำและบาดเจ็บ หวงเสียนหลินเมตตาไว้ชีวิต เพื่อส่งนักโทษมาสารภาพผิดต่อพระพักตร์ฮ่องเต้

หน้าที่รับผิดชอบดูแลเบื้องหน้าตกมาอยู่ที่องค์ชายสาม ผู้ช่วยจำเป็นอย่างแม้วพิทล็คคอยเสริมข้อมูลเพิ่มเติมที่ตกหล่น ครั้งแรกของการไต่สวนคือกลุ่มโจรลักพาตัว หานเจี้ยนยังมีสติสำหรับบ่นเปียงซ้อกล่าวหา กระทั่งเงินหลังเพยเอ่ยชื่อเงินหลังเผิง สติอันน้อยนิดก็แตกกระเจิง

"เขา! เป็นเขาพะยะค่ะฮ่องเต้ เขาคือผู้ว่าจ้างกระหม่อมให้ลักพาตัวไทเฮา เขาต้องการให้ไทเฮาลิ้นพระขนมที่แคว้นเยว่ เพื่อใส่ร้ายคนฝั่งนั้นจนทำให้เกิดสงคราม!" หานเจี้ยนมือสั่น ชี้น้ำเจ้าของนามอย่างหวาดกลัว

เขาหาได้หวาดกลัวเงินหลังเผิง...หากแต่เป็นใครคนหนึ่งที่ได้รับตนในโง่แห่งนี้

เขาหวาดกลัวบุรุษสวมหน้ากากที่เจอในคุกใต้ดิน วิธีที่อีกฝ่ายทรมานเล่นความจริงยังทำให้เจ็บปวดและตามหลอกหลอน ทั้งร่ำร่อยเน่าเฟะดำมืดไว้ในภาพความทรงจำ อารมณ์หวาดกลัวอย่างไร้ที่สิ้นสุดตกตะกอนอยู่ในกันบั้งหัวใจ เพียงใช้ไม้กวานเบาๆ ตะกอนสีดำก็กระจายฟุ้ง ไม่เหลือพื้นที่สว่างใดเยียวยาสาภาวะจิตใจ

นามของเงินหลังเผิงเสมือนกิ่งไม้ มันกวานตะกอนตรงกันสระ ทำให้อสระน้ำชุ่มมัวสกปรก และผู้ที่ถือกิ่งไม้ก็คือเงินหลังเพยซึ่งรับไม้ต่อจากหวงเสียนหลินที่ปรากฏตัว ณ ที่นี้ไม่ได้

สีหน้าเงินหลังเหม็นน้ำเกลียด ทูบแท่นไม้ตรงหน้าอย่างโกรธเคือง "บ้าไปแล้วหรือไร? ข้าจะทำเรื่องโหดร้ายเช่นนั้นกับไทเฮาไปใย อย่าริอ่านปกริปรำข้า เจ้ามันแค่อึดใจต่ำช้าเลวทราม! กล่าวหาสะดวกไร้ข้อเท็จจริง!"

แม้หานเจี้ยนจะสรวลภาพทุกอย่าง เปิดโปงเงินหลังเหม็นต่อหน้าคนทั้งโถง ไต๋สวน และแสดงความสัตย์จริงในน้ำเสียงและนัยน์ตาแดงก่ำ แต่ก็ชักจูงให้คนเชื่อยาก พวกเขาต่างคิดข้องใจกังขา เชื่อพระวงศ์ที่เติบโตในวังตั้งแต่เด็ก จะส่งคนไปลักพาตัวแล้วปลงพระชนม์ไทเฮาด้วยเหตุใด สาเหตุเล่า

"หานเจี้ยนมีจดหมายว่าจ้างฉบับสำเนา ผู้ว่าจ้างย่อมมีอีกฉบับเก็บไว้ หากเจ้าบริสุทธ์ใจจริงก็ให้เราตรวจค้นตำหนักเจ้าสิ"

"ไยต้องตรวจค้นตำหนักข้า ท่านมีสิทธิ์อะไร"

เงินหลังเพยขยับยิ้ม "เจ้าไม่สะดวกใจหรือ มีอะไรอยู่ในตำหนักเจ้าหรือ"

คำพูดเขาเหมือนค้อนเหล็กทุบลงกลางศีรษะอีกฝ่าย ตอกย้ำสถานะเป็นรองที่ต่อรองไม่ได้ ฮองเต๋เห็นพ้องในวิธีการ อนุญาตให้ตรวจค้นตำหนักทุกแห่งในวังหลวง

"ฝ่าบาท?" เงินหลังผินใจ เขาไม่ยอมรับเรื่องนี้

"เจ้ากลัวอะไร" พระองค์ปรายตามอง จุกคิดถึงข้อสันนิษฐานที่เงินหลังเพยเคยบอกก่อนหน้านี้ "กลัวเราเจอของน่าสงสัยอย่างยาพิษกับจดหมายจ้างวานฆ่าหรือ"

"มะ...มิใช่พะยะค่ะ"

"เช่นนั้นก็ยินยอมเสีย ถ้าเจ้าไม่เกี่ยวข้องใดๆ ก็แค่ปล่อยให้หลังเพยทำหน้าที่ที่เหลือ"

มือสองข้างกำแน่น ทนฟังคำพูดโหม่นนำวของพี่ชายร่วมสายเลือด คิดจะหาหลักฐานยืนยันความผิดบาปจากเขา? อย่าฝันว่าจะหาพบ!

รอยยิ้มมุมปากฉายบนใบหน้าเพียงชั่ววูบ ก่อนกลับมาเรียบเฉยปกติ นำกลุ่มคนขององค์ชายสามรื้อค้นข้าวของในตำหนัก ทุกซอกทุกหลืบไม่มีสิ่งผิดปกติ ซ่องลับใต้เตียงเก็บของกระจุกรกระจุกไร้ประโยชน์ ไม่มียาพิษ ไม่มีจดหมาย ไม่มีของผิดกฎหมายที่จะใช้สืบสาวถึงเขา

"ท่านระแวงเกินไป หลังเชื้อมปากห่านเจียน เขามันโจรจนตรอก"

เงินหลังเพยไม่ฟังเขา ก็ลงตรวจสอบได้เพียงอีกครั้ง หลังจากเสียบไปชั่วจิตใจชายหนุ่มก็ถึงบางอย่างออกมา จดหมายพับครึ่งในมืออีกฝ่ายพานให้ชีพจรเงินหลังเหิงหยุดเต้น

เป็นไปไม่ได้...

"จดหมายจ้างวาน" เงินหลังเพยชูแผ่นกระดาษในมือ "เจ้าจะอธิบายเรื่องนี้อย่างไร"

"ไม่ใช่ของข้า!" จดหมายนั้นเขาเผาทั้งตั้งแต่คืนก่อนเหตุ เมื่อกรณีห่านเจียนทำพลาดก็จะได้ไม่เหลือหลักฐานแสดงตน เขาเผามันด้วยมือตนเอง มองมันไหม้เป็นจุดต่อหน้าต่อตา

แล้วเหตุใดมันจึงอยู่ที่นี้?!

"ของปลอม! ท่านเอาของปลอมมาใส่ร้ายข้าใช่หรือไม่"

เงินหลังเพยไม่เผยสีหน้าอื่นนอกจากความว่างเปล่า ส่งจดหมายให้ชั้นที่ประจำพระองค์ของฮ่องเต้ซึ่งตามมาดูการตรวจค้นตำหนกอย่างใกล้ชิด ชั้นที่รู้หน้าที่ รับนำจดหมายกลับไปรายงานฮ่องเต้และคณะขุนนาง

"ท่านสร้างหลักฐานปลอมเอาผิดข้าไม่ได้ ข้าคือผู้บริสุทธิ์!" เงินหลังเหิงยังมั่นใจว่าจดหมายนั้นเป็นของปลอม "เราจะได้เห็นดีกัน ข้าจะพูลฮ่องเต้ว่าท่านไปปดหลอกหลวง"

ความมั่นใจก่อตัวอย่างรวดเร็ว ก่อนจะพังทลายอย่างรวดเร็วเช่นกัน เมื่อตราประทับของผู้รับจ้างเป็นของจริง เนื้อหาที่ระบุในสัญญาเกี่ยวข้องกับการลักพาตัว ส่งคนข้ามชายแดน และสังหารเป้าหมาย ลายมือลงนามสัญญาว่าจ้างมีน้ำหนักเส้นตัวอักษรคล้ายคลึงกับของเงินหลังเหิง

ห่านเจียนแสดงหลักฐานอีกชิ้นคือของมีค่าที่จ่ายมัดจำ หนึ่งในนั้นมีกำไลฝังมุกที่ฮ่องเต้เคยพระราชทานแก่องค์ชายสี่เมื่อครั้งเยาว์วัย ด้านในสลักตราสัญลักษณ์เล็กๆ ซึ่งเป็นตราประจำตัวช่างทำเครื่องประดับ ช่างเก่าแก่ที่รับใช้ราชวงศ์มาหลายสิบปี โจรกระจอกอย่างห่านเจียนไม่มีทางซื้อมันมาได้

กำไลฝังมุกเป็นของขวัญที่องค์ชายองค์หญิงล้วนมีในครอบครอง ถ้าใครทำกำไลหายย่อมตกเป็นผู้ต้องสงสัย ทว่าไม่มีใครทำกำไลหายสักคน พวกเขาเก็บรักษาอย่างดี เพราะเป็นของขวัญชิ้นสำคัญจากฮ่องเต้ผู้เป็นพระบิดา ใครเล่าไม่ประสงค์ความโปรดปราน แต่กำไลอันเดียวยังรักษาไม่ได้ ก็อย่าคิดถามหาความเชื่อใจจากพระองค์

ฮ่องเต้สั่งนำตัวแม่ทัพจึงกลับมาสอบสวนเพิ่มเติม โยนขึ้นเนื้อล่อสุนัข หิวโหย อ้างว่าจะลดโทษแก่สกุลจึงถ้าให้ความร่วมมือ

"หลังเผิงหนุนหลังเจ้าไชหรือไม"

ใบหน้าปูดบวมพยับหน้าซำๆ "ชะ...ไชพะยะคะ"

"เจ้าว่าเขาให้เจ้าทำงานสกปรกหลายอย่าง หนึ่งในนั้นคือจ้างนักฆ่าไปลอบปลงพระชนม์กษัตริย์แคว้นเยว่?"

"พะยะคะ"

ฮ่องเต้ลืบคาง "เจ้ายืนยันว่าเขาเป็นคนต้นคิดแผนทั้งหมด ก่อกบฏเพื่อเริ่มสงครามระหว่างแคว้น?"

จิ้งหนานเหอไม่ปิดบัง เพื่อลดโทษทัณฑ์ที่ตนเผชิญในคุกหลวง จึงเล่าเรื่องราวตั้งแต่เงินหลังเผิงชักชวนตนร่วมแผน "องค์ชายสี่รวบรวมขุนนางมาเป็นพวก จ้างคนใจมั่งคั่งงานเลี้ยงกระชับมิตร เฝ้าตาค้นของเฮาแคว้นเยว่ส่งนักฆ่าไปในเทศกาลล่าสัตว์เพื่อปลงพระชนม์ฮ่องเต้และทำร้ายเหล่าองค์ชายแคว้นเยว่ อีกทั้งยังวางยาพิษเขาเพื่อโยนความผิดให้ฝ่ายตรงข้าม องค์ชายกระหายสงครามองเลียดพะยะคะ เขาไม่สนใจประชาชนหรือใครหน้าไหนทั้งนั้น"

"โกหก! ท่านโกหกแม่ทัพจึง! ข้าไม่เคยกระหายสงคราม"

"ท่านกระหายมันองค์ชาย" จิ้งหนานเหอไม่หลงเหลือความเคารพยำเกรง มีเพียงแววเหยียดหยาม โกรธแค้นที่อีกฝ่ายไม่ยื่นมือมาช่วยเหลือตนและครอบครัว "ท่านเกลียดชังราชวงศ์นี้ เกลียดชังทุกอย่างที่นี่ ต้องการให้แคว้นหยางพินาศ สนองความใคร่อันแสนโสมมของท่านเอง!"

"หุบปาก! เจ้าเป็นแค่นักโทษสถานหนัก มีสิทธิ์อะไรกล่าวหาข้าเยี่ยงนี้?!"

ดวงตาเงินหลังเฝิงแดงกำจนน่าขนลุก เส้นเลือดบนใบหน้าปูดโปน "เสด็จพ่อ
พะยะคะ โปรดอย่าเชื่อถือคำพูดคนชั่วผู้นี้ เขากำลังสร้างความแตกแยก"

"ไม่ต้องสอน ข้ารู้ว่าควรเชื่อหรือไม่เชื่อใจใคร" ส่องแต่เลิกละสนใจอิสร
อันดับที่สี่ ร่างกายทนรับความเครียดสะสมไม่ไหว อยากจัดการเรื่องให้พ้นๆ
"...หลังเพย"

"พะยะคะ"

ดวงตาสีดำแกมเทาของสบโอรสองค์โต "จัดการตามเห็นสมควร"

เขาค้อมศีรษะ "รับทราบพะยะคะ"

"ไม่...ไม่! เสด็จพ่อ! ทำเช่นนั้นกับข้าไม่ได้พะยะคะ!"

เงินหลังเพยยกมือเรียกผู้คุ้มกัน "พาตัวเขาไป"

ทหารสองนายเข้ารวบตัวเงินหลังเฝิง สวมโซ่ตรวน แล้วคุมตัวไปยัง
คุกหลวง เมินเสียงร้องสาปแช่ง พวกเขาเกรงฮังเต้จะไม่พอใจรับพาลองค์ชายกบฏ
ไปให้พ้นสายพระเนตรพระองค์

คดีมากมายที่เกิดขึ้นคล้ายจะสิ้นสุด ผู้คนหวังให้มันสงบสุขเสียที ทว่า...

เช้าวันรุ่งขึ้นเงินหลังเพยพบว่ากรงซึ่งเปิดอ้า นักโทษที่ควรรอรับการลงทัณฑ์
หายตัวไป เงินหลังเฝิงเหมือนคนจนตรอก หลบหนีปัญหาที่สร้างไว้หายเข้ากลีบเมฆ
แม่ทัพหลี่กำลังคนออกค้นหาทั่วเมืองหลวงก็ไร้แวว

การประชุมเฉพาะกิจจัดขึ้นที่จวนของค์ชายสาม หวงเสวียนหลินเข้าร่วม
หารือ หลายคนคุ้นชินกับตัวตนของชายหนุ่ม เพราะทำงานร่วมกันหลายคราจึง
เริ่มเข้าใจนิสัยมากขึ้น ไม่มีแววฮึดอดดั่งเช่นตอนแรก อีกทั้งยังให้การต้อนรับ
เด็กหนุ่มชาวบ้านกับบุตรสาวแม่ทัพหลี่ สองสหายนั่งอยู่ที่มุมหนึ่งเงียบๆ เป็น
ดอกไม้ผลิบานมอบความสดใสแก่ห้องสี่เหลี่ยมอึมครึม

หวงเสวียนหลินใจเย็นผัดกับเงินหลังเพยที่ร้อนใจทุกชั่วยาม มูฟวงเทอ
คิดว่าความรักมีแผนสำรอง วันต่อมาอีกฝ่ายก็ได้เปิดเผยข้อมูลที่แม้แต่เขาก็
ไม่เคยรู้

"หมู่บ้านริมผา? ท่านหมายถึงหมู่บ้านคนเร่ร่อนที่ตั้งรกรากอยู่บนหน้าผา

ทางทิศเหนือหรือ" เงินหลังเพยเงยหน้าจากแผนที่ขนาดใหญ่ซึ่งแสดงอาณาเขตแคว้นหยางและแคว้นเยว่

หวงเสวียนหลินหนีบตัวหมากรุกสีดำวางตำแหน่งบนแผนที่ "บ้านเกิดของมารดาเขาอยู่ที่นั่น"

"?!" ความจริงอันน่าตื่นตะลึงขยายวงกว้างอย่างรวดเร็ว บรรยากาศเงียบลงในพริบตา ก่อนแตกฮือในเวลาต่อมา

"หมายความว่าอย่างไรพะย่ะค่ะ พระมารดาขององค์ชายสี่คือสองเฮา ท่านจะกล่าวโดยไร้มูลเหตุไม่ได้พะย่ะค่ะ" แม่ทัพหลี่ว่า คนในห้องนี้ล้วนอยู่ฝ่ายตน พวกขุนนางที่รับใช้เงินหลังเผิงถูกกีดกันหมดแล้ว ไม่จำเป็นต้องระวังท่าทีสนิทสนมที่มีต่อองค์ชายต่างแคว้น

"เขาไม่ใช่โอรสของสองเฮาหรือ" บางคนเริ่มถกเถียงกัน

เงินหลังเพยเบิกตาเล็กน้อย จ้องชายหนุ่มในชุดเครื่องแบบแม่ทัพแคว้นเยว่ นัยน์ตาสีดำสงบนิ่ง ไร้แววโป๊ปลดหลอกหลวง ชายผู้นี้รู้จริงดังปากว่า...

"ท่านรู้ได้อย่างไร"

หวงเสวียนหลินเหลือบมองเขา "ท่านน่าจะรู้ดีกว่าข้าพระองค์ชาย"

ทุกสายตารวมอยู่ที่เขาจุดเดียว แรงกดดันจากสายตานั้นบีบคั้นทำให้เงินหลังเพยหมดทางปฏิเสธ หมดคำโต้แย้ง ในเมื่อมีคนรับรู้ความจริงในเรื่องนี้ กอปรกับด้วยสถานการณ์ที่เป็นอยู่ ปกปิดไปก็หาได้มีประโยชน์อันใด

"ตามที่องค์ชายแปดกล่าว" เขายอมรับความจริงโดยไร้ข้อแม้ "เงินหลังเผิงไม่ใช่โอรสที่เกิดจากสองเฮา"

บัดซบ...บัดซบเสีย!

รองท้าวนาหนักย่ำบนหิมะที่สูงถึงหน้าแข้ง ลมหอบแล้วหอบเล่าปะทะร่าง จนเสื้อคลุมสองชั้นก็ด้านความหนาวเย็นไม่ไหว ไอสีขาวยามหายใจชวนให้รำคาญ ทศนียภาพขาวโพลนลงหลอกทิศทางแก่ผู้สัญจร

ไยถึงเป็นเช่นนี้!

ลมพัดหิวตหวิวจนกิ่งไม้เสียดสีกันมีอาจปิดปากความร้อนในใจ คำสบท

หยาบคายเด็ดขาดจากปากชายในชุดอำพรางตัวสีดำ ทว่าหิมะที่ตกหนักเมื่อชั่วยามที่ผ่านมาทำให้ชุดสีดำเด่นชัดท่ามกลางธรรมชาติ ไม่มีบ้านเรือนหนาที่บให้เร้นกาย ไม่มีสิ่งปลูกสร้างให้หลบซ่อนไอนาวและสายตาของสิ่งมีชีวิต

"มันต้องไม่ใช่อย่างนี้สิ...ต้องไม่ใช่..." ริมฝีปากซีดเขียวพึมพำกับตัวเอง อยู่อย่างนั้นไม่จบสิ้น แลดูน่าเวทนา

นัยน์ตาสีน้ำตาลไร้แสงในแววตา มีเพียงความว่างเปล่าราวกับห้วงลึกจิตใต้สำนึกจมดิ่งสู่ห้วงกว้าง สติสัมปชัญญะพราวมิวไม่ทันมองทาง ขาข้างหนึ่งจึงก้าวพลาดสะดุดท่อนไม้ที่ฝังใต้หิมะ ทั้งร่างล้มไถลงเนินไปชนต้นสนใหญ่ด้านล่าง ทำให้ร่างกายบอบช้ำได้รุมผ้า

เงินหลังเมิงพนคำสาปแช่ง ยันตัวลุกเอาหลังพิงต้นไม้ พักหายใจบรรเทาความเจ็บ กวาดตามองป่าสนรอบกายที่พลัดหลงเข้ามา ความทรงจำอันเลือนรางบอกเส้นทางที่ถูกต้อง ต้นสนรูปร่างประหลาดสูงเด่นมองเห็นชัดเจน ยอดไม้เอนเอียงผิดธรรมชาติ

มันชี้ไปยังหมู่บ้านริมผา...

เขาไม่เคยกลับมาที่นี่ อดีตอันน่าสมเพชโสมม อดีตที่ยากลึมยิ่งกว่าสิ่งใด แต่ความพยายามตลอดสิบห้าปีพังทลายลงในเวลาแสนสั้น ตั้งแต่สกุลจึงถูกชุดคู่ประวัติกเลวร้าย การทำผิดกฎหมายหลายข้อหา ลามไปถึงจึงเหมยลี่ สตรีหน้าโง่ที่เรียกร้องความช่วยเหลือจากเขา

โง่งมสินดี! มีสมองแต่ไม่ใช้ให้เป็น ลักแต่จะอ่อนวอนหาเขา เอียนามเขาต่อพระพักตร์ฮ่องเต้ ต่อหน้าขุนนางทั้งห้องโถง คิดจะดึงเขาลงตกต่ำไปด้วยหรืออะไร?

หลักฐานแน่นหนามัดตัวคนสกุลจิ้ง คนที่คอยช่วยตระกูลนี้มีแต่ลุ่มจมตามกัน ขุนนางฝ่ายแม่ทัพจึงถอนตัวไม่ไว้น้ำ ปฏิเสธการช่วยเหลือใดๆ ทำเพียงมองคนสกุลจิ้งสูญหายไปจากแผ่นดินแคว้นหยาง คำกล่าวโทษของเงินหลังเพยหนักแน่นและแน่วแน่ พี่ชายร่วมสายเลือดไม่โยยดีเขาแม้เพียงนึกเกิดอะไรขึ้นกับพี่ชายที่เคยมองจึงเหมยลี่ในแง่ดี ชมเชยนางว่าคู่ควรกับ

คำว่าสตรีนามเมือง เหตุใดถึงกลับคำพูดแล้วขายตามองนางเยี่ยงคนไร้ค่า

อีกทั้งยังลวงรู้บางอย่างเกี่ยวกับเขา บางอย่างที่เขาเก็บเป็นความลับ น้ำเสียงไร้แววโกหกนั้นน่ารำคาญเสียจริง ทำเป็นรู้ดีไปเสียหมด แต่เขาจะทำอะไรได้ในเมื่อทุกสิ่งที่อีกฝ่ายว่าร้ายเขาล้วนแล้วแต่จริงแท้ทั้งสิ้น

เจ้าบ่าวที่ไม่สนเรื่องบัลลังก์หรือการขึ้นครองราชย์ ไยวันดีคืนดีจึงใส่ใจเรื่องนี้!

ทำลายแผนที่เขาเพียรพยายามคิด กำจัดพรรคพวกเขาคนแล้วคนเล่า แม้แต่คนที่เขาเชื่อใจก็ยังสสารภาพผิด ไม่รู้พวกนั้นใช้วิธีใดเปิดปากหาเงิน เจ้าคนหน้าเลือดที่ซื่อสัตย์กับเงิน จึงยอมทิ้งข้อตกลงของพวกเขา ให้ความร่วมมือดิบตีเพื่อเปิดโปงเขา น่าบัดชบนัก!

องค์ชายเช่นเขากลายเป็นกบฏที่หนีโทษ ตกต่ำถึงเพียงนี้เป็นเรื่องน่าละอาย เขาควรมีชีวิตที่ดีแล้วมองพวกมันพึงพินาศลิ! พวกมันควรทรมานในสงคราม สูญสิ้นครอบครัวคนรัก ลื่นใจอยู่ในแคว้นบ้าๆ นี่!

ดวงตาดำมืดทอดมองคว้นไฟจากปล่องควัน แสงไฟบริหรีของบ้านเรือน หลังเล็กบนหน้าผาขึ้นนำคนหลงทางให้มุ่งตรงไปหา คนอื่นคงดีใจที่เห็นทางรอด แต่สำหรับเงินหลังเผิงก็แค่บ้านเก่าที่อยากทำลายให้ราบเป็นหน้ากลอง ดิดตรงที่เขาทำไม่ได้...หมู่บ้านแห่งนี้เหมาะจะใช้หลบภัย เพราะมีไม่กี่คนที่รู้จักและหาทางมาได้

นอกจากนี้คนในวังไม่มีใครรู้ว่าเขามาจากที่ใด ทุกคนคิดว่าเขาคือโอรสของฮองเฮา เกิดและโตอยู่ในวัง ไม่มีใครรู้แน่...ไม่มีใครรู้

เงินหลังเผิงเลียงถนนเส้นหลักที่เข้าหมู่บ้าน เขาอ้อมไปที่เรือนหลังเล็กที่ปลีกวิเวกออกมา หลังคาผุพังจะถล่มแหล่มีถล่มแหล่ บ่งบอกว่าสืบทอดที่ผ่านมารู้คนเหลียวแล พวกจรจัดไม่ยุ่งเกี่ยว แม้แต่สุนัขแมวยังไม่ชอบบ้านหลังนี้

มันเหม็นอับ เต็มไปด้วยกลิ่นคนตาย

หน้าต่างมีช่องว่างให้ลมผ่าน ภายในบ้านจึงหนาวเย็น เกล็ดหิมะลอยตกบนเตียงไม้ผุๆ คราบสีดำบนเตียงกระจายเประเจื่อน แห่งกว้างและมีกลิ่น

ไม่พึ่งประสงค์ เงินหลังเผิงไม่มีทางเลือก ได้แต่นำกิ่งไม้ที่หาได้จากข้างนอก
มาก่อกองไฟ แล้วดึงผ้าคลุมเก่ามาปูรองนอน

แม้มีเงินติดตัวหลายตำลึง สามารถหาเช่าโรงเตี๊ยมดีๆ สักแห่ง แต่ที่แห่งนั้น
เลื่องสลายตาคนของทางการไม่ได้ ไม่ช้าเขาจะถูกพบและถูกนำตัวไปรับโทษ

เขาต้องซ่อนตัวอยู่ที่นั่นจนกว่าจะคิดแผนอื่นได้ แผนที่จะให้คนเหล่านั้น
เผชิญกับความเจ็บปวด

ตัวอย่าง

64

บุรุษผู้ไขว่คว้าพลัง

"ไปด้วยไม่ได้จริงๆ หรือ"

"ไม่ได้"

"เมื่อย" แม้แต่แมวยังเข้าข้างเจ้านาย

มู่ฟางเหอซุกหน้ากับอกชายหนุ่ม ตัดพ้อสั้นๆ ก่อนเงยหน้าจวบคางอีกฝ่าย
"รีบกลับมาซะ"

พวกเขาตกลงว่าจะเร่งตามเงินหลังเผิงไปยังหมู่บ้านริมผาซึ่งตั้งอยู่แถบ
ชายแดนบนเทือกเขา การเดินทางพร้อมขบวนทหารและกองกำลังพิเศษของ
เงินหลังเผิงจะดึงดูดความสนใจจากเมืองทุกเมืองที่ผ่าน คนร้ายที่ทำงานให้
เงินหลังเผิงอาจซ่อนตัวอยู่ที่ใดสักแห่ง ไม่อาจเลี่ยงการปะทะได้

ใครจะรู้ว่าปลายทางมีอะไรรออยู่ เงินหลังเผิงเตรียมแผนรับมืออย่างไร
ร้ายแรงหรือไม่ พวกเขาไม่สามารถคาดเดาความปลอดภัย ดังนั้นหวังเสวียนหลิน
จึงยื่นคำขาด ส่งมู่ฟางเหอให้ห่อหุ้มฮวาตูแล โดยหัวหน้ามือปราบแซ่ซือ สหาย
ของเงินหลังเผิงจะอารักขาพวกเขา

เชิงฮวากับอ๋องเผิงติดตามแม่ทัพไป แม้จะเศร้าใจที่ไม่ได้อยู่ดูแลเด็กหนุ่ม
แต่การคุ้มครองแม่ทัพคือหน้าที่ที่สำคัญไม่แพ้กัน เมื่อประเมินว่าหัวหน้า
มือปราบซือมีฝีมือพอจะปกป้องเด็กหนุ่ม สองสหายคู่หูก็ยินยอมบอกลา แต่ก็
ยังฝากฝังเสี่ยวมีให้ช่วยดูแลเด็กหนุ่มด้วย

หวังเสวียนหลินจกขยับจากคนรัก พวกเขาตัวติดกันตั้งแต่เช้า กระทั่ง

ต้องเตรียมตัวเดินทางเขาก็ไม่ยอมคลายกอดเสียที

"องค์ชายสามรอนานแล้ว"

"อืม"

"เมื่อไรจะปล่อยเล่า" มู่ฟางเหอดันอกอีกฝ่ายเบาๆ ก่อนเอ่ยเชิงหยอกล้อ
"ข้าไม่แอบตามไปหรอก ท่านวางใจเถิด"

รอยยิ้มพึมพำไปกับดวงตาพราวระยับเป็นครั้งสุดท้ายที่เขาเห็นก่อนจาก
และหวังว่าจะเป็นสิ่งแรกที่เห็นเมื่อเขากลับมา ทั้งหมดของเด็กหนุ่มคือสิ่งที่เขา
ปรารถนาจะปกป้อง จากไปครั้งนี้จะไม่ใช้การจากไปตลอดกาล

"ข้าจะรีบกลับมา"

มู่ฟางเหอยกปลายเท้าแตะริมฝีปากตนเองกับอีกฝ่าย "รักษาตัวด้วย"

"เมี้ยว" เสียงมีแปะอุ้งเท้าบนขาชายหนุ่ม บาดแผลใกล้หายแล้วมันจึง
ออกมาส่งเจ้านายได้ มันก็อยากมาให้กำลังใจเช่นกัน

กองทหารเคลื่อนพล อาสาสี่ดำสองตัวควบนำมุงตรงไปทางทิศเหนือ
เสียงเซ็งแซ่ของชาวบ้านเอื่อยถึงไม่ขาดสาย ตั้งคำถามเกี่ยวกับขบวนทัพที่
นำโดยองค์ชายสาม เป้าหมายการเดินทางครั้งนี้คืออะไร ตามจับคนร้ายที่
ก่อเหตุเมื่อหลายวันก่อนใช่หรือไม่

สาวใช้ปิดประตูกันเสียงลือต่างๆ นานา หลีชิงฮวาพาเด็กหนุ่มกับแมว
ออกห่างกำแพงจวน นางอยากให้เขาสงบจิตใจ ไม่คิดฟุ้งซ่านกับปากชาวบ้าน
ที่จินตนาการเกินขอบเขตความจริง

"หัวหน้ามือปราบฉือ รับน้ำชาหรือไม่เจ้าคะ"

มู่ฟางเหอหยุดความคิดยุ่งเหยิง หันมองชายหนุ่มในเครื่องแบบสีน้ำเงิน
สหายองค์ชายสามรับหน้าที่คุ้มครองจวนสกุลหลี่ ขณะที่แม่ทัพหลี่กำลัง
อารักขาวังหลวงร่วมกับกองกำลังอื่น

"ไม่รบกวนท่านหรอกคุณหนูหลี่ ข้าจะตรวจตรารอบๆ เสียหน่อย"

ฉับพลันสมองก็ขาวโพลนเมื่อตระหนักถึงบางอย่างที่หลงลืม มู่ฟางเหอ
มองตามหลังชายหนุ่มร่างสูง ทันทีที่อีกฝ่ายหายไปจากคลองสายตาเขาก็
ดึงมือเด็กสาวไปหลบหลังฉากกันในห้องโถง

"หัวหน้ามือปราบคือเป็นบุตรของใต้เท้าชื่ออะไรหรือไม่"

หลี่ชิงฮวากะพริบตา "ใช่ เจ้าจำไม่ได้หรือ"

เด็กหนุ่มตีหน้าผากตัวเองดังแปะ "ว่าแล้ว...ข้าลืมนสนิท"

ขุนนางที่หนุนหลังเงินหลังเผิงก่อกบฏคือชายที่ขึ้นชื่อว่าชอบทำดี
เอาหน้า...บิดาของหัวหน้ามือปราบคือ ที่เงินหลังเผิงหนีรอดไปได้ต้องได้รับการช่วยเหลือจากคนในวัง และคนคนเดียวที่เขานึกถึงก็คือใต้เท้าชื่อ แต่จะ
ใช่หรือไม่ต้องพิสูจน์

"ฟางเหอ เกิดอะไรขึ้น"

เขาเล่าทุกอย่างที่สงสัยเกี่ยวกับขุนนางผู้นั้น หลี่ชิงฮวาฟังเงียบๆ
ปราศจากอารมณ์ประหลาดใจบนสีหน้า

"ความผิดซ้ำเองที่ไม่บอกเจ้าก่อนหน้านี้ ตามมาสิ ข้ามีบางอย่างจะให้ดู"

"เอ่?" มู่ฟางเหอูงงง เดินตามเด็กสาวไปยังห้องหนังสือของหลี่ซางกวน
นางค้นเอกสารในชั้นไม้ด้านหลังโต๊ะทำงาน ข้อความมากมายเขียนด้วย
ตัวบรรจง มีตราประทับของเงินหลังเผิงตรงมุมขวาล่าง ยืนยันว่าเอกสาร
มีความถูกต้องน่าเชื่อถือและผ่านการอนุมัติโดยเงินหลังเผิง

"ใต้เท้าชื่อคอยหนุนหลังเงินหลังเผิง มีส่วนรู้เห็นเรื่องการวางเพลิง
ตำหนักของเฮาแคว้นเยว่ เป็นพยานในการจ้างวานปลงพระชนม์ฮ่องเต้ผู้หลงใหล
ส่งกำลังคนก่อจลาจลในวังหลวงและบุกรุกตำหนักไทเฮา เงินหลังเผิงยื่นข้อเสนอ
จะแต่งตั้งบุตรชายของอนุภรรยาใต้เท้าชื่อให้มีตำแหน่งสูงในราชสำนัก
หลังจากเขาได้ขึ้นครองราชย์"

"ช่างน่าขัน เขาจะครองราชย์อย่างไรถ้าบ้านเมืองพังพินาศเพราะ
สงครามที่เขาก่อ"

"เขาน่าจะมีกลอุบายหลอกจนใต้เท้าชื่อเชื่อสนิทใจ ยอมร่วมมือดำเนิน
แผนการ แต่จริงอย่างเจ้าว่า...เมื่อสงครามสิ้นสุดจะไม่เหลืออะไรไว้เขา
ปกครองทั้งนั้น บางทีเขาอาจวางแผนหลบหลังใต้เท้าชื่อ กำจัดอีกฝ่ายทันทีที่
แผนทุกอย่างสำเร็จ"

"อ่า ไม่อยากคิดแล้ว" มู่ฟางเหอชุกหน้ากับหัวทุๆ ของเสี่ยวมี ถอนหายใจ

อย่างเหนียวแน่น "ถ้าองค์ชายสามจัดการได้ทำให้ออกสำเร็จแล้ว ไฉนไม่บอกข้าเล่า"

"อันที่จริงยังจัดการไม่สำเร็จ เพราะเงินหลังเหมิงเข้ามาทำให้ยุ่งเหยิงเสียก่อน องค์ชายสามจึงเลื่อนเรื่องได้ทำให้ออกไป รอจัดการที่เดียวหลังจบเรื่องเงินหลังเหมิง" นางว่า "พวกเราตั้งใจจะบอกเจ้าเมื่อเสร็จเรื่อง ขอโทษที่ทำให้เจ้ากังวล"

"ไม่เป็นไร ข้าเองก็ไม่ถามความคืบหน้า มัวสนใจแต่เงินหลังเหมิง"

"พวกเราถูกเขานั่นหัวจนหลงลืมเรื่องอื่นไม่ต่างกัน"

"หัวหน้ามือปราบซื้อเรื่องบิดาหรือไม่" เงินหลังเหมิงดำเนินการสืบเรื่องนี้ร่วมกับ ในฐานะคู่หูที่ทำงานด้วยกันมานาน เป็นไปไม่ได้ที่อีกฝ่ายจะไม่รู้อะไรเลย นอกเสียจากเงินหลังเหมิงจะใจปกปิดความผิดของได้ทำให้ออกให้พ้นหุ้พันตา เพราะไม่อยากให้สหายโคกเศร้าเสียใจ

หลี่ชิงฮว้ายิ้มบางๆ "เขารู้"

คำตอบที่ไม่คาดคิดทำให้มู่ฟางเหอตกใจ "เขารับได้หรือ"

"หัวหน้ามือปราบซื้อชื่อตรงต่อหน้าที่และความยุติธรรม แม้คนผิดจะเป็นครอบครัว เขาก็ไม่ลังเลที่จะจับครอบครัวไปรับโทษทัณฑ์"

นิสัยซื่อสัตย์ต่อความยุติธรรมเป็นที่ชื่นชมของชาวเมือง หัวหน้ามือปราบซื้อปฏิบัติหน้าที่ดีเยี่ยมมาตลอด ไม่เคยรับสินบนหรือเข้าข้างผู้มีอำนาจผิดๆ ด้วยเหตุนี้เงินหลังเหมิงจึงรู้สึกสนิทใจ ร่วมเป็นร่วมตายด้วยกันในหลายเรื่อง และยังสามารถฝากฝังภารกิจหรือกระทั่งเรื่องสำคัญไว้กับสหายผู้นี้ได้

ฉะนั้นเมื่อรู้ความผิดของบิดาหัวหน้ามือปราบซื้อก็ไม่มีความหมกบังตา ตัดคำว่าบิดาและบุตรจากหน้าที่ จับกุมบิดาตนซึ่งควรกระทำเป็นคดี แน่แน่นอนว่าฮ่องเต้ทรงรับรู้ทุกข้อกล่าวหา ใจที่อ่อนล้าเพราะเงินหลังเหมิงยิ่งสาหัสเมื่อผู้ได้ปกครองช่วยเหลือกบฏโค่นล้มตน

วังหลวงถูกปิดไม่ให้ใครเข้าออกตั้งแต่ฮ่องเต้ประชวรทางใจ การตัดสินใจส่วนใหญ่ตกอยู่ที่เงินหลังเหมิง หลายคนเชื่อว่าองค์ชายสามคือผู้สืบทอดบัลลังก์คนต่อไป คู่แข่งอย่างเงินหลังเหมิงกลายเป็นกบฏ คู่แข่งคนอื่นหาได้มีความสามารถมากพอเทียบเท่า ตำแหน่งรัชทายาทอยู่ใกล้แค่เอื้อมแล้ว

ผู้คนเชื่อมั่นในตัวชายหนุ่ม ทว่าเงินหลังเพยยังคิดไม่ตก

หลังจากพระบิดามอบหน้าที่ตัดสินใจให้ตนรับผิดชอบ เงินหลังเพยรับรู้ถึงกฎเกณฑ์ว่าบนบำ ไบหน้ามีร่องรอยตั้งเครียด ความสุภาพอ่อนโยนแทบมลายหายไป "เครียดเรื่องอะไร"

ชายคนเดียวที่ชวนเขาคุยในขณะที่คนอื่นพลเห็นจะมีแค่องค์ชายต่างแคว้น กระมัง เงินหลังเพยรู้สึกประหลาดใจ อีกฝ่ายไม่เคยชวนเขาคุยมาก่อน สงสัยวันนี้ฝนจะตก...

"สีหน้าข้าอย่าแย่มากเชียวหรือ ท่านถึงกับเอ่ยปากก่อน"

หวงเสวียนหลินมองตรงไปข้างหน้า สันgramคมได้รูปขยับเล็กน้อย เสียงทุ้มต่ำดังผ่านลมหนาวในระยะที่ได้ยินเพียงสองคน "ท่านเหมือนคนกำลังออกรบครั้งแรก"

"น่าเห็นใจ?"

"น่าเวทนา"

เงินหลังเพยยกยืม เขาไม่ควรคาดหวังคำตอบดีๆ จากอีกฝ่าย ชื่อเสียงด้านลบเกี่ยวกับคำพูดคำจานี้เชื่อว่าเขาจะไม่เคยได้ยิน นิสัยแม่ทัพแห่งแคว้นเยว่ตรงตามคำบอกเล่าแทบทุกประการ ยกเว้นนิสัยไร้เยื่อใย อย่างน้อยอีกฝ่ายก็ชวนเขาคุย เพื่อลืมนึกเรื่องหนักใจเกี่ยวกับตนเองในอนาคต

"ท่านเคยคิดแย่งชิงตำแหน่งองค์รัชทายาทจากองค์รัชทายาทผู้หรือไม่"

"เคย"

เขาไม่คาดว่าจะได้ยินคำตอบนี้ "พูดจริงหรือ"

"แค่อยากปั้นประสาทเท่านั้น ข้าไม่คิดแย่งมันจริงจัง ไม่มีใครเหมาะับตำแหน่งนี้เท่าเขาแล้ว" พี่ชายชื่อจางจวมไวววย แม้จะน่ารำคาญไปบ้าง แต่ฝีมือด้านการปกครองกลับมากล้น ตัดสินใจเด็ดขาดและเที่ยงตรง เจ้าเล่ห์เพทุบายกับศัตรู กอบโกยผลประโยชน์ให้บ้านเมืองเจริญก้าวหน้า

ถ้าผู้จีนเค่อไม่ยินยอมรับตำแหน่ง หวงเสวียนหลินยินดีถีบส่งพี่ชายให้ขึ้นรับตำแหน่งเอง อย่างไรก็ตามเขาก็เป็นน้องชายที่ดี...น้องชายที่กลั่นแกล้งพี่ชายให้ทำงานหนัก จะได้เลิกหนีไปเที่ยวเตร่เสียที

"องค์ชาย เราถึงทางขึ้นเขาแล้วพะยะค่ะ"

ป้ายไม้เกาซึ่งถูกหิมะกลบซึบปกสถานที่ปลายทางบนยอดเขา ทางคับแคบสามารถเคลื่อนผ่านได้ไม่เกินสามคน ยิ่งสูงทางเดินยิ่งอันตราย ด้านหนึ่งคือภูเขา อีกด้านคือหน้าผา หิมะร่วงหล่นเป็นกลุ่มเกล็ดสีขาว กองหิมะจับกลุ่มหนาหนาवादหั่น ถ้ามีอะไรกระทบเกรงว่าจะหล่นลงมาทับขบวนม้า

"ท่านว่าเขาจะวางระเบิดได้กองหิมะหรือไม่" เงินหลังเพยถาม สังหรณ์ใจไม่ดีกับภูเขาหิมะด้านข้าง

หวงเสวียนหลินชำเลื่องมอง "เป็นไปได้"

ความกังวลของเงินหลังเพยได้รับคำตอบในครึ่งชั่วยามต่อมา เนินป่าสนอยู่ห่างไม่ถึงสองลิ* แรงสั่นสะเทือนทางด้านภูเขารุนแรงมากขึ้น หิมะร่วงหล่นใส่เหล่าทหารบนหลังม้า หวงเสวียนหลินสั่งการให้เคลื่อนพลหลบหนี ก่อนหิมะกองใหญ่จะถล่มลงมาปิดกั้นเส้นทางเมื่อทหารนายสุดท้ายเคลื่อนผ่านไปอย่างหวุดหวิด

ทหารควมม้าข้ามหิมะที่ถล่มลงมาอย่างทุลักทุเล กังไม่และก้อนหินกระแทกกลางตัว พานให้เกือบตกจากหลังม้าหลายครั้ง ความเสียหายเล็กน้อยไม่เป็นผลร้ายกับกองทัพ เพราะหวงเสวียนหลินไหวตัวทัน สั่งการรวดเร็วทำให้ลดความเสี่ยงลง

"เดินหน้าต่อ!"

ทหารเร่งตามเงินหลังเพยที่นำหน้าไปยังเนินป่าสน พวกเขาหวังว่าหิมะจะถล่มระลอกใหม่

"จากนี้ข้าเอง" หวงเสวียนหลินตั้งบังเหียนอ้อมต้นสน คนทั้งหมดขยับตามทิศทางที่ชายหนุ่มมุ่งไป

ผ้าคลุมสีแดงเครื่องแบบกองกำลังแคว้นหยางสะบัดตามลม ปะปนกับผ้าคลุมสีดำของแคว้นเยว่ เคลื่อนผ่านป่าสนขาวโพลน กีบเท้าม้าควมย่ำอย่างมั่นคง มันพ่นลมหายใจสีขาวออกมา ร้องสวดประสานกับพวกพ้องข้างเคียง รู้สึกอิสระโลดโผนแม้ผู้ถือบังเหียน แต่พวกมันก็ขึ้นขอบพื้นที่กว้างขวางและ

* ลิ (หลี่) หมายถึงหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

หนาวเย็น กลิ่นป่าสนกระจายฟุ้ง สดชื่นยิ่งกว่ากลิ่นในเมืองหลวง

ดวงอาทิตย์ลอยเหนือยอดไม้ แสงแดดไล่เลียพื้นหิมะ ละอองสีขาวย่น
ส่องประกายตามทาง ระดับเนินสูงต่ำไม่ยากสำหรับอาชีพที่ผ่านสนามรบ
มาแล้ว พวกมันกระโดดข้ามเนินเขา เลี้ยวสิ่งกีดขวาง นกตัวเล็กสีน้ำตาล
อมส้มโผล่ศีรษะจากรังพลางเฝ้าคอยมองกลุ่มอาชญากรอย่างสงสัย

เมื่อมีตัวหนึ่งร้อง อีกตัวที่อยู่ใกล้เคียงจะส่งเสียงตอบรับ นกตัวเล็ก
กระพือปีกบินไปทางเหนือ มันเกาะบนกิ่งต้นสนต้นหนึ่ง ยอดไม้เอนเอียง
ผิดธรรมชาติ

"หยุดก่อน!"

เงินหลังเพยชี้ม้วนรอบต้นสน "นี่หรือต้นสนที่ท่านว่า"

"ใช่" หวงเสวียนหลินพิจารณาอีกครั้ง "มันชี้ไปทางนั้น"

ตู๋ม!

เกิดระเบิดทันควันก่อนพวกเขาจะเคลื่อนทัพตามคำบอก ผุ่่นกผุ่่นหนึ่ง
แตกกระเจิง บินหนีออกจากรังอย่างกลัวตาย ม้าศึกยกเท้าหน้าร้องเสียงหลง
ด้วยความตกใจ

"ใจเย็นๆ เลี้ยวเพย" หวงเสวียนหลินตบข้างตัวมัน กล่อมม้าคู่กายให้
หายตระหนก

"ถ้าข้าไม่รู้มาก่อน คงคิดว่าท่านเรียกชื่อข้า" เงินหลังเพยอดหยอกล้อ
ไม่ได้ เขาคอนข้างข้าขึ้นกับชื่อที่คล้ายกันของตนกับม้าตัวใหญ่

"ถ้าข้ารู้จักท่านก่อน ข้าจะไม่ตั้งชื่อนี้ให้มัน"

"วาท่านช่างบาดลึกแทงใจยิ่งนัก ฟางเหอรู้หรือไม่ว่าท่านร้ายกาจ
เพียงนี้"

รอยยิ้มเล็กๆ คือคำตอบ "เขารู้ดีกว่าท่านเสียอีก"

ตู๋ม!

ระเบิดรอบที่สองเกิดขึ้นใกล้กับกลุ่มท้ายขบวน ทหารทุกคนกระจายตัว
ออกห่างจากรัตมีควันไฟ รับคำสั่งจากแม่ทัพสองคนแล้วอ้อมไปอีกทาง

การฝึกหลากหลายรูปแบบหล่อหลอมนักรบให้พร้อมรับมือกับทุก

สถานการณ์ไม่คาดฝัน ทหารทั้งหมดหลบเลี้ยวระเบิดที่ฝังใต้หิมะได้ทันทั่วทั้งที่ตรวจสอบพื้นที่หาผู้กระทำ และเผื่อระวังภัยรอบทิศโดยจัดรูปแบบตามที่เคยฝึกซ้อม โอบล้อมแม่ทัพทั้งสองไว้ใจกลาง

"เขาลงมือคนเดียวหรือยังมีพรรคพวกเหลืออยู่ ระเบิดพวกนี้ติดตั้งคนเดียวไม่ไหวแน่" เงินหลังเพยประเมินสถานการณ์

"น้องชายท่านรู้จักคนเลวมากน้อยเพียงใด"

เงินหลังเพยไม่มีคำตอบสำหรับคำถามนี้ ตลอดมาเขาจำเงินหลังเผิงในภาพลักษณ์บุรุษที่อ่อนโยนเป็นมิตรกับผู้อื่น ต่อให้ช่วงหลังจะก้าวร้าวในบางครั้งเขาก็ยังคิดว่าน้องชายยังอยู่ในลูในทาง กระทั่งพบว่าอีกฝ่ายก่อกบฏตอนนี้จึงไม่รู้เลยว่าลับหลังอีกฝ่ายแอบทำความรู้จักใครบ้าง

นอกจากสมาคมนักฆ่าก็เห็นจะมีแค่ได้เท่านี้...คนที่ช่วยเงินหลังเผิงหลบหนีจากคุก

"คนของหมู่บ้าน?" เขาลองคาดเดา

"เป็นไปได้" หวงเสวียนหลินปิดความคิดนั้นตกไป "คนในหมู่บ้านไม่ร่วมมือกับเขาแน่นอน"

"เหตุใดจึงมั่นใจนัก"

หวงเสวียนหลินใช้นิ้วหัวแม่มือดันด้ามดาบจากฝัก เสียง 'กึก' ดังขึ้นท่ามกลางความเงียบ ช่วงขณะต่อมาทหารทั้งหมดก็ยกอาวุธเตรียมตั้งรับ

ชายหนุ่มเหลือบมองด้วยหางตา "ถามน้องชายท่านเถิด"

สิ้นคำระเบิดระลอกใหม่ก็ดังสนั่น ละอองหิมะปลิวว่อนบดบังทัศนวิสัย ไอน้ำปะทะใบหน้า ต้นไม้ในรัศมีล้มระเนระนาดปิดล้อมทางหนีที่ไล่

หวงเสวียนหลินที่ปลายดาบไปข้างหน้า "กระจายกำลังพล! ตามจับตัวคนร้ายมาให้ได้!"

ใคร...ชายในเครื่องแบบสีดำนั่นคือใคร

เงินหลังเผิงหมอบต่ำบนกองหิมะสูงหนา ผ้าคลุมสีขาวปิดบังร่างกายไว้ข้างใต้ ดวงตาจับจ้องบุรุษบนอาภรณ์ดำสนิท หน้ากากสีเงินสะท้อนแสงอาทิตย์

ดูเยือกเย็น ฝีมือดาบก้าวหน้ายิ่งกว่าเงินหลังเพย ทั้งยังน่ากลัวยิ่งกว่าเพลงดาบของอาจารย์ที่สั่งสอนตน

คนของเขาที่เหลือไม่ถึงยี่สิบคนพยายามลอบโจมตีที่เผลอ แต่กลับไม่เป็นผล ถูกกองกำลังจำนวนมากกว่าเป็นเท่าตัวกำจัดจนเกือบหมด ระเบิดลูกแล้วลูกเล่าทำลายทหารฝ่ายตรงข้ามได้แค่หยิบมือ อาการส่วนมากแค่นาบาดเจ็บสาหัส ขณะที่คนของเขาหมดลมหายใจตรงแทบเท้าศัตรู

ดาบเปื้อนเลือดในมือบุรุษสวมหน้ากากตัวดำเพียงครั้งเดียวก็ปลิดชีพคนอย่างง่ายดาย เพราะหัตถราชสีห์สีทองคลบล้ำคล้ยคลว่าเคยเห็นที่ใดมาก่อน

คนที่แข็งแกร่งเยี่ยงนี้มีอยู่ไม่มากนัก นามเดียวที่เขานึกถึงคือองค์ชายแปดแคว้นเยว่ มัจจุราชไร้พ่ายแห่งสนามรบ...หวงเสวียนหลิน

เหตุใดองค์ชายต่างแคว้นจึงอยู่ในกองกำลังเงินหลังเพย?! สองคนนั้นรู้จักหรือเกี่ยวข้องกันอย่างไร เป็นไปไม่ได้! มัจจุราชไร้พ่ายไม่เคยเหลียวแลแคว้นหยาง การร่อกบฏในแคว้นไม่ส่งผลอะไรกับแคว้นอื่น ไยอีกฝ่ายจึงยอมร่วมมือตามจับเขาที่หนีออกมา

หรือว่า...อีกฝ่ายรู้แล้วว่าเขาส่งคนไปลอบปลงพระชนม์ฮ่องเต้ผู้หลงอ้อ?!

"บัดซบ! อะไรก็ไม่ใช่ใจ สวรรค์ไม่เคยเข้าข้างข้าเลย"

ภายในจิตใจไร้สีสันอย่างสิ้นเชิง ไม่เหลือช่องว่างให้สีใดแทรกซึมได้อีก หุบเหวทะมึนในก้นบึ้งยากจะป็นปายกลับขึ้นมา เงินหลังเหมิงจมดิ่งสู่ห้วงอนธการโดยสมบูรณ์

ขอแค่สังหารเงินหลังเพยได้ แค่นี้ทำให้ฮ่องเต้ทุกขุทรมานตรอมใจ ขอแค่นั้น...ไฉนมันจึงยากเย็นนัก!

ตลอดสิบห้าปีที่ผ่านมาเขาเกลียดชังทุกสิ่งทุกอย่างที่ราชวงศ์กระทำ เกลียดชังความรักจอมปลอมที่หวังผลตอบแทน ชิงชิงความภักดีที่ทหารได้บังคับบัญชามอบให้ รังเกียจความเอาใจใส่ของพวกเกาะกินผลประโยชน์ เกลียดโลกโสมมใบนี้ เกลียดโชคชะตาที่ลงทัณฑ์เขาอย่างไร้เมตตา

เกลียดมารดาที่ให้นกำเนิดเขา...เกลียดบิดาที่พรากมารดาไปจากเขา

ทั้งที่เขาปรารถนาเพียงสิ่งเล็กน้อย ปรารถนาความรักแท้จริงของมารดา ปรารถนาชีวิตที่ไม่อดอยาก เปิดเผยตัวตนได้อย่างอิสระ ไม่ต้องหลบซ่อน ไม่ต้องทนทุกข์กับการทารุณและคำตำหนิของผู้คน สามารถงูมือมารดาไปที่ใดก็ได้ตามใจต้องการ ขอแค่ครอบครัวอยู่พร้อมหน้าอย่างครอบครัวอื่น

ปรารถนาเพียงแค่นั้น...ไยจึงให้ไม่ได้

ไยจึงหลอกลวงมารดาแล้วให้กำเนิดเขา ไยจึงทิ้งพวกเขาแม่ลูกไปอยู่ในวังหลวงโอ้อ่า ไยไม่เคยเหลียวมองความทุกข์ทรมานของพวกเขา ชีวิตน่าสังเวชในหมู่บ้านริมผามีแต่ความเจ็บปวดและความขมขื่นที่ถูกมารดาทิ้งเขาไว้ลำพังในบ้านหลังนั้น ไร้อาหาร ไร้ความหวัง สิ่งเดียวที่หลงเหลือคือ แหวนหยกห้วงมึงกร...แหวนที่พลิกชีวิตเขาตลอดกาล

ดีใจ? ไม่...บิดาที่ควรยินดีกับการปรากฏตัวของเขากลับทำเพียงเฉยเมย รับสั่งให้พาเขาไปอบรมสั่งสอนให้สมกับเป็นองค์ชายอันดับที่สี่แห่งราชวงศ์

แววดาตุถูกเหยียดหยามสาดหมาอย่างเขา กระทั่งโตขึ้นมาอย่างดีก็ยังไม่อาจลบคำสบประมาทได้ รอยตำหนิยังติดตัวเขา แม้แสวงเชื้อฟ่งว่าง่ายก็ยังไม่พอ โดนสนมและโอรสธิดาคนอื่น ๆ กลั่นแกล้งรังแก ถูกเมินเฉยจากสองเฮาที่รับผิดชอบเลี้ยงดูเขาแทนมารดา ได้รับความเกลียดชังจากไทเฮาผู้รักเอ็นดูสายเลือดมังกรทุกคน...ยกเว้นเขา

ช่างมันสิ! เขาไม่สนใจสตรีโง่เง่าเหล่านั้น เขาทุ่มเทกายและใจเพื่อซื้อความเชื่อใจจากราชสำนัก ก้าวข้ามหัวใครต่อใครมาดำรงตำแหน่งแม่ทัพปกครองชายแดน สร้างภาพลักษณ์อันดีต่อประชาชน หลอกใช้สตรีและครอบครัวแสนโง่มบรลู่เป้าหมายที่วางไว้นั่นนาน

มันควรสำเร็จสิ ไม่ใช่หรือ...มันควรเป็นไปตามแผน แล้วเหตุใดทุกอย่างจึงพังทลาย! ไยพวกมันไม่ตื่นทรนทรายอย่างที่คาดหวัง?!

เหตุใดเทพสวรรค์ไม่มอบโอกาสแก่เขาบ้าง

เหตุใดพวกมันถึงเป็นฝ่ายครอบครองความสุขสมหวัง

เหตุใดไม่ใช่เขาที่ได้รับมัน

เพราะเหตุใด?!

"ไม่! ตะ...ได้โปรด ไว้ชีวิตข้าด้วย..."

เงินหลังฝั่งมองศีรษะที่กลิ้งลงเนินหิมะมาหยุดตรงหน้า ระยะห่างไม่กี่ก้าวไม่กี่ไกลทว่าสามารถเห็นได้ชัดเจน ดวงตาเบิกโพลงจ้องมองเขาราวกับกล่าวโทษ เต็มไปด้วยความโกรธแค้นที่เขาทำให้เรื่องมีจุดจบเช่นนี้

เวลาตัดสินใจชีวิตเหลือไม่มาก กองทัพอีกฝ่ายกำลังใกล้เข้ามา หากต้องลงนรกเขาจะอุทิศเงินหลังเพียงลงไปด้วย ฮ็องเต้และคนในวังจะเศร้าโศกเพียงใด หากรู้ว่าองค์ชายผู้แสนเก่งกาจและเหมาะสมกับตำแหน่งรัชทายาทจะตายด้วยน้ำมือเขา

มือหนาล้วงขวดยาออกมา เมื่อยาสีดำขนาดเท่าไข่มุกเม็ดใหญ่กลิ้งไปมาบนฝ่ามือ มันคือโอสถวิเศษของฮ็องเต้...โอสถที่ช่วยเสริมระดับพลังปราณที่ผู้ฝึกตนทุกคนล้วนใฝ่หา

เมื่อคืนก่อนเขารับโอสถวิเศษไปสองเม็ด โอสถวิเศษที่ปรุงโดยนักปรุงโอสถของฮ็องเต้วิเศษสมคำเล่าลือ ไม่เสียแรงที่พยายามขโมยจากคลังส่วนพระองค์ชั่วคราวลงมหายใจเดียวเงินหลังฝั่งรับรู้ถึงพลังปราณที่แผ่กระจายไปทั่วร่าง พลังที่เพิ่มขึ้นกะทันหันทำให้ปวดร้าวภายใน ลมหายใจติดขัด การควบคุมลมปราณกินเวลาค่อนข้างนาน ชีตของเสียจากร่างกาย แทนที่ด้วยลมพลังที่เขาฝ่าฝืน

ยาเม็ดสุดท้ายคือยาสำรอง เขาไม่สามารถกลืนมันพร้อมกันสามเม็ดได้ มิเช่นนั้นร่างกายจะปรับตัวไม่ทัน ระเบิดเป็นจุนจากภายใน แต่เขาคิดว่าไม่จำเป็นแล้ว...อย่างไรคนพวกนี้ก็ไม่อาจเอาชนะเขาได้

พลังเขาบรรลุระดับบรรพตขั้นสูงแล้ว ตอนนี้เขาแข็งแกร่งกว่าเงินหลังเพียงที่อยู่เหนือเขามาตลอด และจดจำได้ว่าแม้จู่จู่ราชไร้พ่ายผู้นั้นก็มีพลังระดับเทียบเท่าเงินหลังเพียง หากเผชิญหน้ากับทั้งสองเขาก็สามารถเอาชนะได้อย่างขาดลอย คนทั้งหมดที่นี้ยังห่างชั้นจากเขานัก!

หูได้ยินเสียงฝีเท้ามุ่งตรงมาทางนี้ บุรุษในชุดสีดำคันทามาถึงบริเวณที่เขาซ่อนตัว เงินหลังฝั่งยิ้มเยาะให้กับผลลัพธ์ที่จินตนาการไว้ สะบัดผ้าคลุมอำพรางทิ้ง กระโจนเข้าไปบุรุษบนหลังม้า

เคี้ยง!

"อะไรกัน?!" เงินหลังฝังถอยหลัง ดาบในมือถูกบดออกอย่างง่ายดาย เลือดไหลซึมจากนิ้วมือ

อีกฝ่ายใช้ดาบป้องกันการโจมตีของเขา การเคลื่อนไหวเร็วจนน่าเหลือเชื่อ บุรุษตรงหน้าไม่เพียงตั้งรับดาบทัน แต่ยังเคลื่อนไหวก่อนที่จะกระโจนเข้าใกล้ แรงบิดดาบแข็งแกร่งมาก แค่ว่าดาบในมือเขาก็หลุดลอยไป คมดาบ ผากระอยแผลเล็กๆ ไร่

ไม่มีทาง! เขาบรรลุพลังระดับบรรพตขั้นสูงแล้ว คนต่ำต้อยกว่าเขาจะมีปฏิกริยาเร็วกว่าได้อย่างไร

"องค์ชาย!" ทหารแคว้นหยางที่อยู่ใกล้ขยับเข้ามาขวาง ทว่าบุรุษที่พวกเขาปกป้องกลับลงจากหลังม้า ก้าวผ่านพวกเขามาเผชิญหน้าเงินหลังฝัง

"ถอยไป เขาเป็นคู่ต่อสู้ของข้า"

เงินหลังฝังหัวเราะเยาะ "เจ้ายากสู้กับข้าหรือ รู้หรือไม่ว่าพลังปรมาณูข้า บรรพตขั้นใดแล้ว"

นัยน์ตาสีดำหลังหน้ากากนิ่งไม่ไหวติง ไร้การมีส่วนร่วมกับเรื่องขบขัน "ข้าไม่จำเป็นต้องรู้"

"บรรพตขั้นสูง! ข้าบรรลุระดับบรรพตขั้นสูงแล้ว! สูงกว่าพวกเจ้าทุกคน คิดว่าจะเอาชนะข้าได้หรือไร พวกเจ้ามันแค่สุนัขรับใช้ของจักรพรรดิ ไม่มีทางบรรลุพลังเทียบเท่าข้าได้หรอก!"

"หยิบดาบ"

เงินหลังฝังชะงัก "อะไรนะ"

"หยิบดาบ" หวงเสวียนหลินปลดผ้าคลุม "ใช้พลังอันน่าสังเวชของเจ้า มาสู้กับข้า"

รอยยิ้มเผยบนใบหน้าบิดเบี้ยว นัยน์ตาสีน้ำตาลลุกวาวอย่างกระหาย "น่าสังเวช...ฮา! องค์ชายแปดช่างมีอารมณ์ขันนัก! ข้าจะทำให้รู้เองว่าพลังที่เหนือชั้นกว่าเป็นอย่างไร"

พริบตาเดียวเงินหลังฝังก็คิดว่าดาบที่ตกอยู่พุ่งจู่โจมมาทางด้านข้าง เหยียดดาบที่ตำแหน่งคออีกฝ่าย แค่ว่าดาบเดียวก็คว่ำชีวิตของค์ชายต่างแคว้น

ผู้คนที่ต้องหวาดกลัวเขา! เกรงกลัวและสวามิภักดิ์ รู้ซึ่งเสียที่ว่าใครแข็งแกร่งที่สุด!

ในขณะที่ความคิดยกย่องตนเองเพิ่มขึ้น ภาระหัยชนะบนจุดสูงสุดอย่างเพื่อฝัน การเคลื่อนไหวของเงินหลังเผิงทั้งหมดกลับอยู่ในสายตาของหวงเสวียนหลิน ปลายดาบยกขึ้นตั้งรับ เสียงโลหะปะทะกันดังก้อง กองกำลังยืนมุงล้อม จับจ้องทุกกระบวนท่าของการต่อสู้

เงินหลังเพยนึกเวทนา คิดผิดเสียแล้วที่ยั่วยุบปั่นประสาทหวงเสวียนหลิน บรรลู่ระดับบรรพตขั้นสูงสุดแล้วอย่างไร นั่นไม่ใช่ตัวตัดสินความแข็งแกร่ง มีพลังอย่างเดียวไม่สามารถคว้าชัย หากไร้สติปัญญาพลิกแพลงสถานการณ์ ปราศจากไหวพริบดี ขาดกลยุทธ์การรบ เงินหลังเผิงก็เป็นแค่คนที่หลงมัวเมา กับพลังนั้น

ผู้ลุ่มหลงไม่ลืมหูลืมตาสุดท้ายแล้วสิ่งที่รออยู่ก็คือความตาย
ดู๊บ

แขนข้างหนึ่งหล่นกระแทกพื้น สีแดงสดย้อมหิมะขาวจนแดงฉาน เสียงคำรามอย่างเจ็บปวด เลือดมากมายทะลักจากบาดแผลใหญ่ ร่างกายโอนเอียงก้าวถอยห่างจากผู้ลงมือตัดแขนตน ดวงตาเบิกกว้างเต็มไปด้วยความโกรธแค้นชิงชัง

เป็นไปได้...มันไม่ควรจะเป็นอย่างนี้!

ประดาบไม่ก็กระบวนท่า นี้กว่าจะไล่ต้อนอีกฝ่ายจนมุมได้ แล้วเหตุใด... กลับกลายเป็นเขาที่ถูกต้อนเสียเอง น้ำหนักของดาบที่ส่งมากระแทกกระทั้น พานให้มือที่จับดาบรู้สึกปวดร้าว เมื่อต้านรับการโจมตีอย่างหนักหน่วง เพียงสองหรือสามกระบวนท่า เผยช่องโหว่เพียงเล็กน้อย ดาบเล่มนั้นก็พรวดแขนซ้ายเขาไป

"นี่หรือพลังอันน่าเกรงขาม"

เงินหลังเผิงกลั่นเสียงร้อง ขยับห่างด้วยขาเส้นเทา ใจโต้แย้งคำพูดอีกฝ่าย ทว่าปากกลับไม่สามารถเอื้อนเอ่ยสิ่งใด เพราะผลลัพธ์ที่เห็นคือคำตอบ

"ช่างน่าผิดหวัง"

นาย نداสีดำไว้กันบั้งจับจ้องบุรุษที่หวาดกลัวตน ซึ่งทำตัวราวกับลูกหมาป่าที่พยายามเอาชนะจำฝูง สุดท้ายก็ถูกกัดจมเขี้ยว ได้รับแผลเป็นทางกายและใจติดตัวไปชั่วกาล ถอยร่นอย่างสุนัขตาขาว เสี่ยงรู้งูที่มีเหือดหาย เหลือแค่เสียงครวญครางน่าเวทนา

"เจ้ายังใช้วิธีเดิมไม่เปลี่ยน กลืนไอสดเร่งพลังปราณสองเม็ด แต่ไม่รอให้พลังเสียดแล้วลงสนามรบ ร่างกายเจ้ากำลังต่อต้านภายในอีกไม่ช้าแก่นพลังในกายเจ้าจะแตกเป็นผงธุลี" แขนข้างที่ขาดถูกเหยียบย่ำอย่างไม่ไยดี "แขนข้างนี้คือคำตอบ ขึ้นยังดิ่งดันเจ้าจะไม่เหลือแขนข้างใดอีก"

คำพูดชยหนุ่มไหลผ่านหู เงินหลังเฟิงไม่ต้องการรับรู้คำเยาะเย้ยหรือสบประมาท ทว่าประโยคหนึ่งกลับดังคุดเขา

"หมายความว่าอย่างไรที่ข้ายังใช้วิธีเดิม เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าข้ากลืนไอสด"

เงินหลังเฟิงเองก็สงสัย เขาคาดไม่ถึงเช่นนั้น

"วิธีที่เจ้าใช้คือการเร่งรัดกระบวนการ วิธีเดิมๆ ที่คนเกียจคร้านนิยมใช้" หวงเสวียนหลินสะบัดดาบ เลือดหยดกระเซ็นลงบนหิมะ ทำที่เฉยชาขัดแย้งกับสภาพการณ์ "องค์ชายสี่แห่งแคว้นหยางมีพลังระดับบรรพตขั้นต้น เวลาไม่ถึงปีจะบรรลุขั้นสูงได้อย่างไร การฝึกลมปราณปกติไม่สามารถทำได้ เว้นเสียแต่ว่าไอสดพิเศษที่เจ้าขโมยจากช่องใต้จะมีมากถึงสองหรือสามเม็ด"

"เจ้าขโมยไอสดหรือหลังเฟิง" เงินหลังเฟิงถาม "ไอสดพิเศษเป็นของต้องห้ามคนอื่นไม่มีสิทธิ์แตะต้อง เจ้าฝ่าเวรยามเฝ้าคลังส่วนพระองค์ได้อย่างไร"

"หุบปาก! เจ้าจะถามมากไปเอย คิดว่าข้าไม่มีปัญญาผ่านออกมาหรือคิดว่าข้าอ่อนแอเพียงนั้นเชียวหรือ คนอย่างข้าอยากได้สิ่งใดก็ต้องได้!"

"ทำทั้งหมดนี้เพื่ออะไร เจ้าจะเหลืออะไรในเมื่อสงครามที่เจ้าปรารถนาพรากทุกอย่างไปหมดสิ้น เงินทอง ชื่อเสียง อะไรก็ตามที่เจ้าต้องการมันไม่มีอีกแล้ว"

เขาหัวเราะ มองพี่ชายร่วมสายเลือดอย่างดูแคลน "ผิดแล้วพี่ชาย ข้าไม่ต้องการของพวกนั้น สิ่งที่ข้าต้องการคือความตายของราชวงศ์ ความพินาศของแผ่นดินแคว้นหยาง ข้าแค่อยากทำลาย! ไม่มีอะไรมากกว่านั้น ท้ายที่สุด

จะเหลือสิ่งใดก็ตาม ข้าไม่สนหรอก ข้าจะไปพบท่านแม่ นางรอข้าอยู่ที่ยมโลก"

"เจ้าเสียสติไปแล้วหรือไร!!"

"ใช่!" เขาตะโกน "ข้าเสียทุกอย่างไปแล้ว! เสียอีกนิดอีกหน่อยจะเป็นไร พวกชั้นสูงอย่างเจ้าไม่เข้าใจข้าหรอก พวกเจ้าดูถูกคนอ่อนแอไม่ใช่หรือ ไม่มีวันรับรู้ถึงสิ่งที่ข้าสูญเสียสักนิด!"

"เจ้ามิได้อ่อนแอ แต่เจ้าโง่เขลา เงินหลังเหมิง" เสียงทุ้มกระซิบ ดวงตาหลังหน้ากากวาวโรจน์ "เป็นสุนัขจนตรอกที่พึ่งพาพลังของคนอื่นเพื่อคว้าความปรารถนาของตนเอง"

"หุบปาก! หุบปาก! พวกเจ้าทุกคนมันก็ไม่ต่างกันหรอก เป็นแค่สุนัขรับใช้จักรพรรดิและราชวงศ์ คอยรับคำสั่ง ไม่มีหัวใจของตนเอง อาศัยพลังอำนาจฮ้องแต่เพื่อผลประโยชน์ส่วนตน ข้าไม่เหมือนพวกเจ้า อย่าริอ่านสิ่งสอนข้า!" เงินหลังเหมิงยกดาบพาดฟันใส่หวงเสวียนหลินไม่ยั้งมือ "ตาย! ตาย! เจ้าต้องลงนรกไปพร้อมกับข้า!"

นรก...

หวงเสวียนหลินยิ้มหยัน "ข้าเคยเห็นมาแล้ว"

ครึ่ง!

ดาบสุดท้ายหมายแขนอีกข้างของศัตรู เงินหลังเหมิงตั้งรับทันท่วงที่ถีบตัวเองถอยหลังหลายก้าว จดปลายดาบกวาดหิมะใส่เป็นโล่กำบัง อาศัยจังหวะที่หิมะฟุ้งกระจาย กระโดดหนีขึ้นต้นไม้เท่าที่เร็วแรงยังอานวย

ยาเม็ดสุดท้าย...เงินหลังเหมิงคิด ก่อนล้วงหยิบขวดยาขึ้นมากรอกปาก เมื่อยาไหลลงคอพร้อมรสขมปราชัย

พลังเพียงเท่านั้นเอาชนะมัจจุราชตนนั้นไม่ได้ แต่หากเขาบรรลุระดับนாமัจจุราชไร้พ่ายนั้นจะต้องสยบแทบเท้า แขนข้างเดียวก็พลิกโอกาสชนะได้ง่ายดาย กองกำลังทั้งหมดก็ล้อมจับเขาไม่ได้ เพียงเท่านั้น...เพียงเท่านั้นเขาก็ชนะ...

"อีก!"

ร่างกายปล้นร่วงหล่นกระแทกพื้นด้านล่าง เลือดจำนวนมากกระอักออกมา

อย่างท่วมท้น เปราะเปื้อนใบหน้าและอารมณ์ ทหารที่ไล่ตามเขามาต่างหยุดชะงัก รังรอดูสิ่งที่เกิดขึ้นกับคนทรยศ

"นะ...นี่มันอะไร...เหตุใด..."

เจ็บปวด...ข้างในเขากำลังเผาไหม้ พลังมากมายเอ่อล้น ทว่ากลับกลืนกินอวัยวะภายใน แก่นพลังสันระริก รอยร้าวเล็กๆ กระจายวงกว้าง เขารู้สึกถึงบางอย่างกำลังแตกสลาย กระดูกที่ปวดร้าวคล้ายจะแทงทะลุออกมา

เจ็บเหลือเกิน

เท้าคู่หนึ่งหยุดตรงหน้า เงินหลังเหมิงมองไปอย่างยากเย็น ร่างสูงทะนงยืนตระหง่านบดบังแสงอาทิตย์ เกราะห้าวราชสีห์สีทองเพียงหนึ่งเดียวบอกตัวตน เจ้าของหน้ากากสีเงินก้มมองเขาเยี่ยงมดปลวกได้เท่า ใบหน้าดำมืดมองไม่เห็นแววตา เสียงทุ้มต่ำไร้อารมณ์ยากคาดเดา ทุกสิ่งของบุรุษตรงหน้าน่าชิงชังยิ่งกว่าอะไรบนผืนแผ่นดิน

"พลังยังไม่เสถียรยังผันเลือนระดับ เจ้าอยากตายทั้งเป็นหรือไร"

"หะ...หุบปาก"

"ร่างกายเจ้าจะค่อยๆ จมศีล พลังทั้งหมดจะถูกผนึก กลายเป็นแค่นครธรรมดาไร้พลังปราณหนึ่งราตรี พลังจะกลับคืนในรุ่งสางวันถัดไป แต่นั่นคือกรณีที่พลังเจ้าเสถียรมากพอรับการเปลี่ยนแปลง เพราะถ้าไม่...เจ้าจะกลายเป็นมีชีวิตรอดอยู่ไม่สู้ตาย"

ราวกับยืนยันคำพูดอีกฝ่าย เลือดอีกจำนวนหนึ่งทะลักออกจากทวารทั้งห้า เสียงกรีดร้องดังก้อง ม่านเลือดบดบังการมองเห็น บางอย่างกำลังกัดกินจากภายใน ฉีกกระชากอวัยวะและแก่นพลัง บดทลายเงินหลังเหมิงอย่างช้าๆ ทั้งความทรมานเป็นสิ่งย่ำเตือน

ไม่...ต้องไม่ใช่อย่างนี้ ไม่ใช่!

พรวด!

ก่อนเลือดทะลักออกมา เงินหลังเหมิงไอโซลกๆ ลมหายใจขาดช่วง แคชยับก็เหมือนกล้ำเนื้อถูกดึงจนสุด ราวจะฉีกขาดรอมร่อ

ภาพสิ่งมีชีวิตกึ่งเป็นกึ่งตายไม่น่าพิศมัย ทหารหลายนายเหมินหน้า

หลบภาพสยดสยอง ไร้คำพูดใด แต่แววตาที่พวกเขาเหล่านี้มองชายหนุ่ม
ไม่ต่างจากมองสัตว์ตัวหนึ่งที่กำลังเฝ้าตาย

"การไขว่คว้าพลังเกินกำลังตนไม่เคยมอบผลลัพธ์ที่ดีตอบแทน"

นอกจากหวังเสียเงินหลินไม่มีใครตระหนักคำพูดนี้ดีเท่าตัวเขาเอง

ตัวอย่าง

หลักฐานความตายของมู่ฟางเหอ 3
PLogytic เขียน

จำนวน 368 หน้า
ราคา 359 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 มิถุนายน 2565

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2900-8

ภาพประกอบ mocon 漠咳咳

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมไส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 0-2840-4800 Fax 0-2840-4801

everybooks@jamsai.com

www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 0-2423-9999 Fax 0-2449-9561-3

www.naiin.com

เมื่อตื่นจากฝันแสนหดหู่ ‘นิรัช’ พบว่าตนเองอยู่ในร่างของ ‘มู่ฟางเหอ’
เด็กหนุ่มผู้มีใบหน้าเหมือนกันกับเขา กว่าร่างกายกลับอ่อนแอ
ตัวละครผู้มีบทบาทที่ชัดเจนในนิยายที่เขาเคยอ่าน
และเป็นคนที่นอนจมกองเลือดอยู่ในความฝันของเขา

เมื่อถูกลิดรอนให้พบกับความตายที่ไม่น่ายึด
หนทางเดียวของมู่ฟางเหอคนใหม่
คือต้องเปลี่ยนแปลงเนื้อเรื่องเท่านั้น
ภารกิจเอาชีวิตรอดนำพาให้เขาพบกับเหล่าตัวเอง
ทั้งยังได้ใกล้ชิดกับ ‘เสวียนหลิน’ ชายหนุ่มลึกลับในตรอกเก่าเหม็น
ผู้มาพร้อมกับแมวดำ ขี้บ่น และภูมิหลังที่คล้ายจะไม่ธรรมดา

Warning: violence, mental and emotional abuse,
coercion, blood

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-2900-8

9 786160 629008

ราคา 359 บาท